

РЕШЕНИЕ

№ 2535

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1877** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 АПК, вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на С. Г. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу ЗППАМ No 21-0281-000532/29.12.2021 г., издадена от Началник РУ към ОДМВР П., с която на оспорвания е наложена ПАМ „временно отнемане свидетелството за МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността , но не повече от 18 м.“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „Б“ от ЗДвП.

Според жалбата, заповедта е немотивирана и не са налице материалните предпоставки на чл.171, т.2а, б. Б от ЗДвП и моли за отмяната ѝ.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата. Моли за присъждане на разноски.

Ответникът –Началник РУ към ОДМВР П., не се явява и не се представлява.

С. градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

По фактите.

С обжалваната ЗППАМ No 21-0281-000532/29.12.2021 г., издадена от Началник РУ към ОДМВР П., с която на оспорвания е наложена ПАМ „временно отнемане свидетелството за МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността , но не

повече от 18 м.“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „Б“ от ЗДвП.

Според мотивите на заповедта на 26.12.2021г., същия е управлявал автомобил собственост на “Порше лизинг” с концентрация на алкохол над 0.5 промила, установена с техническо средство и е отказал да даде кръвна проба, с което виновно е нарушил чл.5, ал.3, т.1, пр.1 ЗДвП.

Правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес. Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, но е издадена от административен орган, за който не е установено по сигурен и безспорен начин, че разполага с необходимата материална и териториална компетентност. Това е така, защото съгласно чл.172, ал.1 от ЗДвП, в приложимата му към датата на издаване на акта редакция, принудителните административни мерки по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, буква „а“, т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена от лице, за което административния орган, независимо от доказателствената тежест за това не е ангажирал доказателства за компетентност на органа, поради което не може да се приеме, че същият попада в кръга на лицата, които са изрично оправомощени да осъществяват контрол по ЗДвП и да прилагат принудителните административни мерки по чл.171 от ЗДвП на територията на ОДМВР – П., респ. Гр. К..

По смисъла на чл.171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл.171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение (АУАН), съставен от компетентните длъжностни лица.

В хипотезата на чл.171, т.2а, б. “б” от ЗДвП /в редакцията от ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018 г./ може да се приложи ПАМ „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно

изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

В случая ПАМ, съгласно описаното в заповедта, е наложена, защото е установено, че жалбоподателят А. е управлявал МПС – лек автомобил, под въздействие на алкохол, която констатация е направена при извършена проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARBB – 0091, което отчело положителен резултат от 0.93 промила алкохол в издишания въздух.

Същевременно, жалбоподателят А. не е собственик на автомобила, с който е извършено нарушението. Собственик на последния е [фирма], който факт е установен още в хода на административнонаказателното производство и е вписан в съставения АУАН и ЗППАМ. Следователно, разпоредбата на чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП в конкретния случай не може да бъде приложена.

Принудителните административни мерки, в това число и тези налагани по ЗДвП, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Тези мерки подлежат на стриктно тълкуване, както по отношение на основанията, така и по отношение на субектите - техни адресати. Като субект на ПАМ в хипотезата на чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП законът определя единствено собственика на ППС, който управлява собственото си моторно превозно средство. Т.е. лицето, ползващо автомобила по силата на право, различно от правото на собственост, не може да бъде адресат на ПАМ в хипотезата на чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП.

Предвид установените и надлежно доказани по делото факти, съдът намира, че материалноправните предпоставки от фактическия състав на чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП за издаване на процесната заповед по отношение на А. не са били налице. Това представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради което и с оглед на всичко гореизложено, същият следва да бъде отменен.

С оглед извода относно изхода на спора жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Същите са в размер на 510,00 лв. и представляват внесена държавна такса, и 500 лв. Адвокатско възнаграждение.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Г. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] - ЗППАМ No

21-0281-000532/29.12.2021 г., издадена от Началник РУ към ОДМВР П., с която на оспорващия е наложена ПАМ „временно отнемане свидетелството за МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността , но не повече от 18 м.“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „Б“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР П. да заплати на С. Г. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] направените по делото разноси в размер на 510,00 лв., представляващи внесена държавна такса и възнаграждение за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: